

Judica
Mk6,45-52
22.3.2026

Pozdrav:

Pomoc naše a počátek náš jest ve jménu Hospodina, kterýž učinil nebe i zemi,
kterýž jest věrný ve svém věčném milosrdenství a díla rukou svých nikdy neopouští.

Introit:

Sám nebesa roztahuje, kráčí po hřebenech mořských vln.
Dělá věci velké a nevyzpytatelné, nesčíslné divy.
Jde-li mimo mne, nevidím ho, mívá-li mě, ani ho nepostřehnu.

Píseň: 523

Čtení: Ex34,1-11a

Píseň: 532

Kázání: Mk6,45-52

Ještě jsme v sobě nevstřebali údiv z nasycení pěti tisíců. Ještě možná naše mysl ulpívá na nemožnosti nasytit pět tisíc lidí z toho mála, co církev má, a již rovnýma nohama stojíme v dalším příběhu.

Hned na to přiměl Ježíš své učedníky, aby vstoupili na loď a jeli napřed na druhý břeh k Betsaidě. Možná, že učedníci se chtěli ještě trochu tetelit ze zázraku nasycení. Možná, že chtěli slyšet slova díky, slova obdivu. Ježíš učedníky posílá pryč. Posílá je na moře. Je pravděpodobně večer, možná už tma.

Je možná trochu záhadou, proč učedníky posílá *než on propustí zástup*. Tedy Ježíš přiměje učedníky, aby se vydali sami na cestu po moři, a zástupy propustí, aby odešly do svých domovů.

Rozloučil se s nimi a šel na horu, aby se modlil. Ježíš je sám. Bůh osaměl. Ježíš učedníky posílá na moře a zástupy, které předtím učil a nasýtil, s těmi se též rozloučil.

Je pozdní večer. Je možná tma. Za co se Ježíš v této chvíli modlí? Můžeme se jen domnívat. Modlí se Ježíš za to, aby učedníci, faráři řídili lodičku církve bezpečně do přístavu? Modlí se Ježíš za to, aby zástupy, církev bez jeho přítomnosti nepropadla strachu? Je přece tma, venku se připozdívá.

Když se připozdilo, byla loď uprostřed moře a on sám na zemi. Loď s učedníky je na moři. Je v ohrožení. Jakoby církev, která se vydala do zápasu s temnými silami, osaměla. Loď s učedníky je na moři, ale Ježíš je paradoxně na zemi. Jako by se pozice proměnily.

Učedníci, kteří mají být na zemi a stát pevně, nemají pevnou půdu pod nohama. Jsou Ježíšem vysláni na moře, kde těžko najdeme stabilitu. Ustojí učedníci své ohrožení? Ustojí církev hrozbu moře, které má vlastnost pohltit ty, kteří se na vodu vydávají?

Jako by Ježíš říkal. Učedníci: vyslal jsem vás do městeček a vesnic kázat, uzdravovat, zvěstovat evangelium. Nyní vás vysílám na moře. To je jiné kafe. Tam teprve je těžké osvědčit svoji víru. Tak co, milí učedníci, tam, kde je vše známé a bezpečné, na zemi, tam možná vaše zvěstování mělo nějaký úspěch. Ale na moři? Jak tam obстоjíte?

Zkuste to nyní na pustině. Zkuste to na moři, které je nevlídné. Zkuste to tam, kde fouká vítr a vše se vzdouvá proti vám.

Když viděli, jak se namáhají s plavbou, vítr totiž vanul proti nim – o čtvrté hlídce k nim přišel, kráčeje po moři, a chtěl je minout. Doba čtvrté hlídky. Doba mezi vlkem a psem. Doba největšího ohrožení. Doba mezi pátkem a nedělí. Doba mezi smrtí a životem. Doba, která nahání hrůzu a strach. Nejen, že je naprostá tma kolkolem, ale ještě je tu bezvýchodná situace.

Tak v této situaci, jako by Bůh procházel mimo církev. Mimo svět, mimo nás. *Oni, když ho viděli kráčet po moři, mysleli, že je to přízrak, a křičeli.* Fantasma-přízrak. Všimněme si, že se tu nemluví v jednotném čísle. Všichni, kteří byli na lodi, všichni, kteří byli na stejné lodi, mysleli, že je to fantasma.

Křik, který vychází z hrdel učedníků, je zděšení nad zjevením Ježíše. Křičí všichni, protože všichni uviděli totéž. Jeden každý sám. Možná, že křičeli, protože mysleli, že se zbláznili. Jak to, že Ježíš, který zůstal sám někde na zemi, najednou jde kolem nich jako by se nechumelilo? Jak to, že církev zvěstuje přítomnost Ježíš Krista, toho ukřižovaného, když zůstal svázaný se zemí a smrtí, a přitom o něm mluví jako o živém?

Fantasma, pomnutí smyslů, nesmysl, křik a zděšení. *Všichni ho totiž spatřili a zděsili se. On s nimi hned promluvil a povídá jim: Buďte dobré myslí, to jsem já, nebojte se!* Opět to kolektivní vidění. Opět to slůvko všichni. Zatím mají učedníci jen děs v očích. Teprve, když Ježíš promluví, děs a hrůza se promění.

Já jsem to. Hlas, který učedníci tak důvěrně znali. Hlas Pána, který volá, aby uklidnil strážného o čtvrté hlídce, když už je unaven stráží a čeká nedočkavě první paprsek slunce. *Já jsem to,* zní pře staletí do rozbouřených dob světa.

Vstoupil k nim do lodi a utišil vítr a byli celí bez sebe. Jak to přijde, že uprostřed únavy, uprostřed ohrožení, uprostřed beznaděje bárka našich životů dojde utišení? Jak to přijde, že uprostřed únavy, uprostřed ohrožení křesťanstva do našich srdcí zní tichý hlas, který uklidní nejednu pochybnost o přítomnosti Krista ve světě?

Pane, stojíme v údivu. Možná, že kdybychom se nestyděli, křičeli bychom hrůzou nad tajemstvím tvého vzkříšení. Pane, prosíme, vstup s námi na jednu palubu církve, uklidni, prosíme, náš strach i obavy o budoucnost církve i světa.

Amen.

Píseň: 786

Poslání:

Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu.
Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Boží Duch přebývá.
Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho.
Je-li však ve vás Kristus, pak vaše tělo sice podléhá smrti, protože jste zhřešili,
ale Duch dává život, protože jste ospravedlněni.

Požehnání:

Požehnejž tobě Hospodin, a ostříhejž tebe.
Osvěť Hospodin tvář svou nad tebou, a buď milostiv tobě.
Obratiž Hospodin tvář svou k tobě, a dejž tobě pokoj.

Píseň: 667